

Б. В. КАЛИНОВСЬКИЙ

Богдан Валерійович Калиновський, кандидат юридичних наук, доцент, начальник кафедри Національної академії внутрішніх справ

**МІСЦЕВА ПУБЛІЧНА ВЛАДА В УКРАЇНІ: ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ
ТА КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВА РЕГЛАМЕНТАЦІЯ**

Конституція України у ст. 1 визначає Україну як суверенну, незалежну, демократичну, соціальну, правову державу¹. Отже, і Україні визнається верховенство права та верховенство Основного Закону, при цьому Конституція України є основою формування правової системи нашої держави та її національного законодавства. Крім того, Основний Закон встановлює загальні засади конституційного ладу України, серед яких і засади місцевої публічної влади. На сьогоднішньому етапі розвитку Української держави питання організації здійснення місцевої публічної влади мають велике значення для досягнення євроінтеграційних цілей і виведення держави із політичної та економічної кризи.

Комплексна розробка конституційно-правових засад виникнення, функціонування та розвитку місцевої публічної влади в Україні, зокрема її теоретико-методологічна основа та правова регламентація статусу, генеза, конституційно-правова система та статус, порядок формування і статус службовців органів місцевої публічної влади, гарантії та відповідальність місцевої публічної влади, а також визначення й обґрунтування напрямів удосконалення статусу та діяльності органів місцевої публічної влади в Україні проведена не була, а тому обрана нами тема сприймається як своєчасна та необхідна. Окрім цього, вагомим аргументом на користь актуальності теми є недостатня представленість комплексними теоретичними дослідженнями юридичної природи та функціонування місцевої публічної влади і фрагментарність висвітлення її в публікаціях.

Сучасні вітчизняні вчені тією чи іншою мірою торкалися елементів конституційно-правової системи місцевої публічної влади, але здебільшого їх дослідження присвячені проблемам реалізації місцевого самоврядування, взаємодії органів державної влади та органів місцевого самоврядування, співвідношенню державної й муніципальної влади. Так, у сфері теорії держави та права проблемами децентралізації влади, місцевого самоврядування займалися Ю. Ю. Бисяга, Р. А. Колишко, Л. Г. Удовик, Г. В. Чапала, у сфері адміністративно-правових відносин – С. В. Березовська, В. О. Верхогляд, Ю. В. Делія, І. І. Литвин, В. В. Мамочка, О. С. Продаєвич, І. П. Сторожук, А. В. Щерба, І. Ю. Хомишин, Л. О. Ємець, у сфері конституційного права – О. В. Батанов, І. О. Бондаренко, В. І. Борденюк, О. М. Бориславська, Т. М. Буряк, Є. І. Джумурат, Н. В. Заяць, Т. О. Калиновська, Т. О. Карабін, В. Ф. Нестерович, В. В. Писаренко, С. Ю. Русанова, С. О. Семко, О. М. Солоненко, І. Д. Софінська, М. О. Теплюк, Ю. З. Торохтій, М. П. Хонда. Також у площині науки державного управління та політології автори розглядають питання діяльності органів місцевого самоврядування, місцевих державних адміністрацій, публічної природи самоврядної влади. Серед них: Т. О. Астапова, В. М. Бабаєв, І. Б. Гарькавий, І. М. Грищенко, І. О. Дробот, В. П. Збукач, М. М. Кононенко, Х. М. Кохалик, М. С. Куйбіда, А. О. Лазор, О. Д. Лазор, С. В. Павленко, В. В. Попович, Л. Я. Самойленко, О. Д. Скопич, А. Л. Сухорукова, І. Д. Шумляєва, В. Б. Яловий, Є. І. Камчатський, К. В. Михайловська, С. В. Рибалка, А. М. Шаповалова.

Метою статті є загальна характеристика теоретичних основ та конституційно-правова регламентація місцевої публічної влади в Україні. Завданням є з'ясування змісту поняття місцевої публічної влади, її сутності та конституційного регулювання її статусу.

Конституція України стосовно влади містить дві ключові норми: «Носієм суверенітету і єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування» (ч. 1 ст. 5); «державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову» (ч. 1 ст. 6)².

При цьому необхідно зазначити, якщо «владна діяльність усіх державних органів більшою або меншою мірою спрямована на захист всенародних інтересів, то влада окремої ланки місцевого самоврядування здійснюється в інтересах місцевої територіальної громади, в межах певної адміністративно-територіальної одиниці»³.

Щодо принципу поділу влади, то він «лежить в основі діяльності усієї системи центральних органів і, безумовно, впливає на роботу відомчих та місцевих органів, які їй підпорядковані»⁴.

Виходячи з цього місцева публічна влада та державна влада мають один виток – воля народу, а різняться передусім територією та об'єктом, на які спрямовані.

Що стосується гілок влади, то законодавча влада в Україні здійснюється єдиним вищим представницьким органом законодавчої влади – Верховною Радою України, виконавча влада – системою виконавчих органів на чолі з Кабінетом Міністрів України, судова – Конституційним Судом України та системою судів загальної юрисдикції.

Першою групою суб'єктів, які здійснюють місцеву публічну в Україні, є місцеві органи виконавчої влади, вони мають повноваження, передбачені законодавством у визначених сферах суспільного життя на відповідній території. Судова влада здійснюється також системою судових органів, в тому числі й місцевих, але в основі побудови даної системи лежить необхідність забезпечення доступу до правосуддя кожного громадянина України. Так, відповідно до ч. 1 ст. 17 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» система судів загальної юрисдикції згідно з Конституцією України будується за принципами територіальності, спеціалізації та інстанційності⁵. Місцеву публічну владу, тобто управління на певній території, суди не здійснюють, Конституційний Суд України та суди загальної юрисдикції будь-якої інстанції здійснюють судочинство.

Конституція України у ч. 1 ст. 140 визначає, що місцеве самоврядування є правом територіальної громади – жителів села чи добровільного об'єднання у сільську громаду жителів кількох сіл, селища та міста – самостійно вирішувати питання місцевого значення в межах Конституції і законів України. Тобто, йдеться про те, що територіальна громада наділена владою самостійно вирішувати питання місцевого значення.

Реалізовувати цю владу територіальна громада може безпосередньо та через органи місцевого самоврядування. Ключова відмінність цієї складової місцевої публічної влади в тому, що вона спрямована на особливий об'єкт – питання місцевого значення, тобто ті сфери суспільного життя, які забезпечують життєдіяльність, побут та функціонування територій.

Отже, другою групою суб'єктів, які здійснюють місцеву публічну в Україні, є органи місцевого самоврядування.

Більшість вітчизняних авторів (А. А. Коваленко, В. В. Кравченко, М. Ф. Орзіх, С. О. Телешун, В. М. Шаповал, О. Н. Ярмиш та ін.) визнають владу місцевого самоврядування частиною системи публічного управління, а органи місцевого самоврядування – частиною системи органів публічної влади, на які можуть покладатися деякі державні функції⁶.

Крім того, при закладенні основ конституційного ладу України в 1990-х роках Л. М. Кравчук писав: «Органи місцевого самоврядування мають власну суверенну компетенцію і права тільки у сфері неполітичних відносин, у місцевих господарських і громадських справах. До цих місцевих справ держава не втручається і вони вирішуються органами самоврядування самостійно. В питаннях політичних, загальнодержавних ці органи діють як представники держави»⁷.

Ми також підтримуємо позицію, згідно з якою в основі здійснення місцевої публічної влади в Україні лежить «теорія муніципального дуалізму». Так, єдиним джерелом влади в Україні є народ, визнається і гарантується місцеве самоврядування, владу народ здійснює через органи державної влади та органи місцевого самоврядування, основним принципом їх діяльності є те, що вони діють на підставі, в порядку, в межах та у спосіб, передбачений Конституцією та законами України. І норми Конституції України, Законів України «Про місцеві державні адміністрації» від 9 квітня 1999 р. та «Про місцеве самоврядування в Україні» від 21 травня 1997 р. містять положення щодо можливості делегування повноважень місцевими органами державної влади та органами місцевого самоврядування.

Питання здійснення місцевої публічної влади, те, наскільки ефективно буде побудована та функціонувати система місцевої публічної влади в Україні, привертають увагу і теоретиків, і практиків. Багато проблем залишається невирішеними, а ефективна модель не побудована. Зазначеній проблематиці присвячені праці вчених з теорії держави і права, конституційного та адміністративного права, державного будівництва.

Побудова демократичної, правової, соціальної держави з розвиненою економікою, налагодженою інфраструктурою, ефективним механізмом держави є можливою лише за умови нормального функціонування та розвитку кожної території. Такого висновку доходили вчені задовго до наших днів. Наприклад, Нікколо Макіавеллі у XVI ст. у своєму творі «Державець» зазначав: «... державцю належить зміцнювати та споряджати всім необхідним місто ... Якщо державець добре зміцнить місто і буде поводитись із підданими так ... то сусіди побоятся на нього нападати. ... кому здасться легким напад на державця, чиє місто гарно зміцнене, а народ не озлоблений»⁸.

Так, О. В. Батанов у своєму дисертаційному дослідженні об'єктом визначає суспільні відносини, які виникають у процесі усунення, становлення, організації та функціонування місцевого самоврядування в Україні, він пропонує використовувати поняття «муніципальна влада» для позначення місцевого самоврядування як виду публічної влади, як таке, що найбільш оптимально розкриває її сутнісні, змістовні, функціональні та інші атрибути⁹. При цьому автором сформульовано визначення поняття муніципальної влади як легітимного, визнаного та гарантованого державою публічно-самоврядного волевиявлення територіальної громади щодо здійснення її функцій і повноважень, спрямованих на реалізацію прав та свобод людини і громадянина та вирішення питань місцевого значення шляхом прийняття і реалізації правових актів у порядку, передбаченому Конституцією і законами України, а також нормативними актами місцевого самоврядування¹⁰.

Дослідник обґрунтовує авторську концепцію муніципальної влади та її гуманістичної ролі у сучасному суспільстві, згідно з якою соціальна, конституційно-правова та муніципально-правова сутність її первинного суб'єкта – територіальної громади проявляється в тому, що саме в ній починають формуватися основи розуміння соціальної природи людських відносин, оптимально розкриває свою природу соціогенез особи та публічної влади, а через те закладаються ознаки муніципальної демократії та громадянського суспільства, які мають принципове значення для з'ясування конституційно-правової природи муніципальної влади¹¹.

Ми підтримуємо думку щодо того, що «муніципальна влада» є легітимним, визнаним та гарантованим державою публічно-самоврядним волевиявленням територіальної громади, але вважаємо, що територіальна

група, яка відповідно до ст. 1 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» від 21 травня 1997 р. – це жителі, об'єднані постійним проживанням у межах села, селища, міста, що є самостійними адміністративно-територіальними одиницями, або добровільне об'єднання жителів кількох сіл, що мають єдиний адміністративний центр¹² не може бути наділена повноваженнями. Такий суб'єкт, як територіальна громада, може бути наділений правами та обов'язками, навіть виконувати певні функції стосовно організації суспільного життя та управління на певній території; термін повноваження, ми вважаємо, може застосовуватись стосовно суб'єктів, які мають певну організаційну структуру, є юридичними особами і виконують функції держави або місцевого самоврядування.

Також, на наш погляд, у реаліях Українського державного будівництва більш актуальним та корисним є розгляд такого інституту конституційного права, як місцева публічна влада, оскільки муніципальна влада не існує виокремлено, її реалізація тісно пов'язана із здійсненням державної виконавчої влади на місцях.

У своєму дослідженні Г. В. Чапала обґрунтовує класифікацію підсистем публічної влади залежно від видів соціальних спільностей, що утворюються навколо окремих інтересів. Підсистему публічної влади утворює кожний рівень соціальної інтеграції, що має певні механізми виявлення і реалізації волі індивідів, які його становлять. Відповідно вирізняються: влада світового співтовариства, державна влада, муніципальна влада, влада в об'єднаннях громадян, сімейна влада. Такий підхід до класифікації підсистем публічної влади є максимально наближеним до зовнішньо-інституціонального рівня їх втілення, що робить подібну класифікацію найбільш юридично значущою. Наголошується, що спосіб утворення структур владної регуляції – ззовні або за власною ініціативою членів соціальної спільності, на відміну від наявності або відсутності спільного інтересу, не є формоутворюючою ознакою тієї чи іншої підсистеми публічної влади¹³.

А. М. Шаповалова в дисертації, яка має назву «Еволюції публічної природи самоврядної влади в Україні в умовах впливу глобального громадянського суспільства», робить висновок про те, що соціальну природу влади можна розкрити за допомогою онтологічної науки. Це дасть змогу розкрити сутність влади та її соціальну природу і публічну форму прояву з урахуванням змісту кожного компонента. Зроблено висновок, що публічна влада має практичний вимір свого прояву, зафіксований в успішних суспільних змінах. Запропоновано класифікацію публічних форм функціонування регіональних органів влади шляхом формування представницьких органів самоврядування, обмежених територією відповідних адміністративних утворень та використовуючи три різновиди територіальних громад: місто, село, селище; район та область; наявність інститутів територіального владарювання та відповідного апарату управління; підконтрольність і відкритість владних структур місцевим мешканцям¹⁴.

Такі теоретичні висновки, безумовно, мають бути враховані при аналізі поняття, ознак та системи місцевої публічної влади в Україні.

Для визначення основних напрямів та етапів реформування місцевої публічної влади в Україні одним із ключових питань, які потребують з'ясування, є визначення, до якої форми децентралізації тяжіє наша держава.

Сучасні фахівці права схиляються до виокремлення таких сучасних систем управління на місцях, а отже, і децентралізації влади, як англосаксонська, континентальна, іберійська. Також деякі дослідники вважають принципи та норми, затверджені у Європейській хартії місцевого самоврядування від 15 жовтня 1985 р., основою окремої системи місцевого управління.

Англосаксонська (англійська) система характеризується тим, що на всіх субнаціональних рівнях управління функціонують органи місцевого самоврядування, а місцеві органи виконавчої влади загальної компетенції не створюються (наприклад, Великобританія, США, Канада, Австралія, близька до подібної системи організація влади на місцях і в Росії). Специфічними рисами цієї системи, на думку правознавців, є: значна автономія органів місцевого самоврядування відносно держави – вони формально виступають як такі, що діють автономно в межах наданих їм повноважень, а пряме підпорядкування органів різного територіального рівня відсутнє; відсутність на місцях повноважних представників центральної влади, які опікали б органи місцевого самоврядування; контроль за діяльністю органів місцевого самоврядування здійснюється переважно непрямым шляхом – через центральні міністерства; жорсткий судовий контроль; виборність ряду посадових осіб місцевого самоврядування територіальною громадою; функціонування органів місцевого самоврядування в межах своєї компетенції, закріпленої в законі, і заборона їх виходу поза межі цієї компетенції. Інакше кажучи, повноваження органів місцевого самоврядування визначаються згідно з позитивним принципом правового регулювання (органи місцевого самоврядування можуть робити лише те, що безпосередньо передбачено законом)¹⁵.

Континентальна (французька) система будується на поєднанні місцевого самоврядування та місцевого управління і виходить з різного тлумачення «природних» та «штучних» адміністративно-територіальних одиниць. Сучасна континентальна модель організації влади на місцях є результатом тривалої еволюції римської системи права, і свого остаточного вигляду вона набула у Франції із прийняттям Закону Французької Республіки «Про права і свободи місцевих колективів» від 1982 року. Ця система характеризується: більш високим (порівняно з англосаксонською) ступенем централізації, наявністю вертикальної підпорядкованості; поєднанням місцевого самоврядування і прямого державного управління на місцях. Це знаходить свій прояв у функціонуванні на одному територіальному рівні обраних територіальною громадою органів місцевого самоврядування та призначених центральною владою уповноважених представників (префектів, комісарів тощо), які здійснюють адміністративний нагляд за діяльністю органів місцевого самоврядування;

визначенням повноважень місцевого самоврядування згідно з негативним принципом правового регулювання (органам місцевого самоврядування дозволяється робити все, що не заборонено законом)¹⁶.

Іберійська система (усталена в Бразилії, Португалії, Мексиці, з певними особливостями – в Іспанії), яка передбачає, що управління на всіх субнаціональних рівнях здійснюють обрані населенням представницькі органи місцевого самоврядування (ради) та відповідні головні посадові особи місцевого самоврядування (мери, регідори, префекти, алькади тощо). Ці посадові особи стають головами відповідних рад і одночасно затверджуються центральними органами державної влади як представники державної влади в адміністративно-територіальних одиницях¹⁷.

Модель місцевого самоврядування, що побудована на основі зафіксованих в Європейській хартії місцевого самоврядування від 15 жовтня 1985 р. положеннях, яку деякі дослідники вважають юридично оформленою і прийнятою до виконання всіма державами Європи, має за мету проголошення і проведення у життя загальних для європейських країн стандартів у місцевого і регіональному самоврядуванні. У ній робиться наголос на тому, що органи місцевого самоврядування являють собою одну з основ демократичного ладу, що існування наділені владою органів місцевого самоврядування забезпечує ефективне й водночас наближене до громадянина управління. У цій Хартії особлива увага звертається на необхідність конституційного і законодавчого фундаменту для здійснення місцевого самоврядування, встановлюються принципи закріплення компетенції самоврядування, важливість збереження і захисту територіальних меж місцевого самоврядування, гарантування їх автономії щодо адміністративних структур. Відповідно до Європейської хартії місцевого самоврядування від 15 жовтня 1985 р. у механізмі здійснення місцевого самоврядування на перше місце поставлені представницькі органи місцевого самоврядування й лише на друге – територіальна громада¹⁸.

Щодо останньої думки, зауважимо, що вона не є достатньо обґрунтованою, оскільки норми та принципи, встановлені у Хартії, сформульовані спільно об'єднаними в союз європейськими країнами, як певний еталон та стандарт, до якого вони всі погодилися прагнути. По суті, це є результат та напрям подальшого функціонування континентальної системи, вона так би мовити еволюціонує в систему місцевого управління (децентралізації) Європейського Союзу.

Україні, яка прагне до євроінтеграції, безумовно, потрібно не тільки шляхом ратифікації Європейської хартії місцевого самоврядування від 15 жовтня 1985 р.¹⁹, яка відбулась 15 липня 1997 р., а шляхом реального впровадження європейських стандартів місцевого самоврядування здійснювати реформування місцевої публічної влади.

Для з'ясування сутності поняття місцевої публічної влади в Україні необхідним є врахування багатьох аспектів організації здійснення місцевого управління, а саме: системи місцевих органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх нормативної та організаційної основи та особливостей функціонування, особливостей, правових підстав та форм і видів взаємодії цих органів тощо.

Отже, ми вважаємо, що роботи науковців як у межах загальної теорії права, так і в окремих галузях права й управління, зокрема в конституційному та адміністративному праві, не зосереджують своєї уваги на загальному розумінні та комплексному дослідженні місцевої публічної влади в Україні.

Виходячи з філософського розуміння цього поняття та використовуючи ідеї й думки, висловлені в роботах зазначених вище авторів, ми вважаємо, що місцева публічна влада в Україні – це здатність і можливість, шляхом прийняття легітимних рішень вирішувати справи суспільного значення, з метою забезпечення реалізації прав та свобод людини і громадянина, функціонування та розвитку території.

Конституційно-правове регулювання статусу місцевої публічної влади в Україні являє собою систему норм і принципів, які встановлені у прийнятих уповноваженими на те органами публічної влади актах, і регулюють суспільні відносини, пов'язані зі здійсненням місцевої публічної влади в Україні, визначають зміст цієї влади, її статус, суб'єктний склад, об'єкти, на які вона спрямована, та територіальну основу.

¹ Конституція України : чинне законодавство станом на 3 берез. 2014 р. : (офіц. текст). – К. : ПАЛИВОДА А. В., 2014. – 64 с.

² Там само.

³ Конституція України : наук.-практ. коментар / [В. Б. Авер'янов, О. В. Батанов, Ю. В. Баулін та ін.] ; ред. кол. : В. Я. Тацій, Ю. П. Битяк, Ю. М. Грошевой [та ін.]. – Х. : Право ; К. : Ін Юре, 2003. – С. 30.

⁴ Там само. – С. 37.

⁵ Про судоустрій і статус суддів : Закон України від 7 липня 2010 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2010. – № 41 / № 41–42; № 43; № 44–45 – Ст. 1468.

⁶ Коваленко А. А. Конституційно-правове регулювання місцевого самоврядування в Україні: питання теорії та практики : моногр. / А. А. Коваленко. – К. : Довіра, 1997. – С. 9; Орзіх М. Ф. Втілення конституційних засад в галузях законодавства щодо функціонування публічної влади в Україні / М. Ф. Орзіх // Юридический вестник. – 1997. – № 4. – С. 54–56; Шаповал В. М. Категорія «орган державної влади» у конституційній теорії і практиці / В. М. Шаповал // Ідеологія державотворення в Україні: історія і сучасність. – К., 1997. – С. 59; Телешун С. Структурні елементи вертикалі політичної влади і державного управління та органи місцевого самоврядування / С. Телешун // Право України. – 2001. – № 6. – С. 29; Ярмиш О. Н. Державне будівництво та місцеве самоврядування в Україні : навч. посіб. / О. Н. Ярмиш, В. О. Сergyгін ; за заг. ред. Ю. М. Тодики. – Х. : Нац. ун-т внут. справ, 2002. – С. 178; Кравченко В. В. Муніципальне право України : підруч. / В. В. Кравченко, М. В. Пітцик. – К. : Атіка, 2003. – С. 42.

⁷ Кравчук Л. М. Управління територіями в умовах розбудови демократичної правової держави // Актуальні проблеми управління територіями в Україні. – К., 1993. – С. 11.

⁸ *Макиавелли Н.* Государь: Сочинения исторические и политические. Сочинения художественные : сб. / Никколо Макиавелли; [пер. с итал. Г. Муравьевой, Н. Томашевского, Е. Солоновича и др., примеч. А. Андреева, Р. Светлова]. – М. : Эксмо, 2008. – С. 67.

⁹ *Батанов О. В.* Муніципальна влада в Україні: конституційно-правові проблеми організації та функціонування : автореф. дис. ... докт. юрид. наук : спец. 12.00.02 «Конституційне право; муніципальне право» / О. В. Батанов. – К., 2011. – С. 4.

¹⁰ Там само. – С. 8.

¹¹ Там само.

¹² Про місцеве самоврядування в Україні : Закон України від 21 травня 1997 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1997. – № 24. – Ст. 170.

¹³ *Чапала Г. В.* Місцеве самоврядування в системі публічної влади : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.01 «Теорія та історія держави і права; історія політичних і правових вчень» / Г. В. Чапала. – К., 2004. – С. 9.

¹⁴ *Шаповалова А. М.* Еволюції публічної природи самоврядної влади в Україні в умовах впливу глобального громадянського суспільства : автореф. дис. ... канд. політ. наук : спец. 23.00.02 «Політичні інститути та процеси» / А. М. Шаповалова. – Луганськ, 2009. – С. 8–9.

¹⁵ *Агранофф Р.* Розбудова місцевих Рад в Україні : матеріали до нових програм / Р. Агранофф, Г. Краун, А. Ткачук ; Програма сприяння Парламентові України. – К., 2000. – С. 30.

¹⁶ Там само. – С. 32.

¹⁷ Загальні засади місцевого самоврядування в Україні : підруч. / [авт.-упоряд. : О. В. Батанов, Н. М. Батанова, В. М. Вакуленко та ін.] ; за заг. ред. В. М. Вакуленка, М. К. Орлатого. – К. : НАДУ, 2010. – С. 47–48.

¹⁸ Там само. – С. 48.

¹⁹ Європейська хартія місцевого самоврядування : підпис. м. Страсбург, 15 жовт. 1985 р. // Офіційний вісник України. – 2013. – № 39. – Ст. 1418.

Резюме

Калиновський Б. В. Місцева публічна влада в Україні: теоретичні основи та конституційно-правова регламентація.

В даній статті здійснено характеристику теоретичних основ та конституційно-правової регламентації місцевої публічної влади в Україні, з'ясовано зміст та сутність поняття місцевої публічної влади, а також поняття конституційного регулювання статусу місцевої публічної влади.

Ключові слова: місцева публічна влада, місцеве управління, адміністративно-територіальний устрій, місцеве самоврядування, орган місцевого самоврядування, місцевий орган державної влади.

Резюме

Калиновский Б. В. Местная публичная власть в Украине: теоретические основы и конституционно-правовая регламентация.

В данной статье осуществлена характеристика теоретических основ и конституционно-правовой регламентации местной публичной власти в Украине, выяснены содержание и сущность понятия местной публичной власти, а также понятие конституционного регулирования статуса местной публичной власти.

Ключевые слова: местная публичная власть, местное управление, административно-территориальное устройство, местное самоуправление, орган местного самоуправления, местный орган государственной власти.

Summary

Kalinovsky B. The local public authority in Ukraine: the theoretical foundations of the constitutional and legal regulations.

In this article the characterization of theoretical foundations of the constitutional and legal regulation of local public authority in Ukraine are held, meaning of local public authority, its essence and concept of the constitutional regulation of the status of local public authority are found.

Key words: local public authority, local management, administrative and territorial division, local government, the local authority, local government authority.